

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 marca 1951 r.

w sprawie zatrudnienia inwalidów.

Na podstawie pkt VIII uchwały Prezydium Rządu z dnia 29 listopada 1950 r. w sprawie opieki nad inwalidami wojennymi i wojskowymi zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwalidą w rozumieniu tego zarządzenia jest każdy, kto w związku z wojną, służbą wojskową, na skutek nieszczęśliwego wypadku albo choroby dotknięty został kalectwem lub częściową utratą zdolności do pracy.

§ 2. Kierownicy podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz zarządy spółdzielni powinny dążyć do systematycznego powiększania liczby zatrudnionych inwalidów.

Ustalone w obowiązujących przepisach minimalne

normy zatrudnienia inwalidów należy przekraczać we wszystkich przypadkach, gdy tylko jest to możliwe. Przy równych kwalifikacjach zawodowych pierwszeństwo do otrzymania zatrudnienia przysługuje inwalidzie wojennemu i wojskowemu, a następnie innym inwalidom.

§ 3. Wszystkie czynności, które mogą być wykonywane przez inwalidę, powinny być im powierzone. Jeżeli w danym dziale pracy jest już zatrudniony pracownik, który nie jest inwalidą, należy w ramach zakładu dokonać odpowiednich przesunięć, tak aby praca inwalidy mogła być należycie wykorzystana.

§ 4. Inwalidów należy zatrudniać stosownie do ich kwalifikacji zawodowych, starać się o stałe podwyższanie ich kwalifikacji oraz otaczać ich opieką.

§ 5. W celu prawidłowego i racjonalnego typowania czynności najbardziej odpowiednich dla inwalidów, każdy kierownik zakładu pracy winien wyznaczyć jednego z pracowników na zakładowego instruktora inwalidzkiego. Może nim być np. referent bezpieczeństwa i higieny pracy, społeczny inspektor pracy, technik normowania pracy lub doświadczony robotnik, który mógłby wykonywać tę funkcję bez specjalnego uszczerbku w całościach pracy zakładu. Zakładowi instruktorzy inwalidzcy działają w oparciu o instrukcje i wskazówki Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Pracownicy zakładu, którzy ulegli wypadkowi przy pracy, powinni być zatrudnieni w tym samym zakładzie w miarę możliwości w poprzedniej lub zbliżonej specjalności, o ile oczywiście z powodu kalectwa nie wymagają specjalnego przeszkolenia lub zmiany zawodu.

Jeżeli zaś ze względu na stan zdrowia nie mogą być zatrudnieni w poprzedniej specjalności, należy ich przysposobić do innej czynności i doszkolić.

§ 7. Inwalidów otoczyć należy szczególnie życzliwą, koleżeńską opieką oraz zapewnić im odpowiednie warunki bytu, w szczególności przydziały mieszkań pracowniczych, umieszczenie samotnych w internatach przyzakładowych i przydzielanie wczasów.

§ 8. W terminie do dnia 31 grudnia 1951 r. należy w miarę potrzeby inwalidów, którzy nie są zatrudnieni

w sposób odpowiadający ich kwalifikacjom, zatrudnić w sposób właściwy.

§ 9. Zakłady pracy powinny ułatwić niewykwalifikowanym inwalidom branie udziału w szkoleniu zawodowym, organizowanym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej za pośrednictwem prezydów wojewódzkich rad narodowych oraz w szkoleniu organizowanym w zakładach pracy.

§ 10. Zakłady pracy powinny utrzymywać ścisły kontakt z wydziałami pracy i pomocy społecznej prezydów wojewódzkich rad narodowych, które posiadają specjalnych instruktorów w sprawach inwalidzkich.

Instruktorzy ci będą służyć pomocą tak przy zatrudnianiu jak i szkoleniu inwalidów.

§ 11. Zakłady pracy powinny składać Ministerstwu Handlu Wewnętrznego (Departament Zatrudnienia i Płac) kwartalne sprawozdania z wykonania zarządzenia z wyszczególnieniem liczby i przydziału zatrudnionych inwalidów.

§ 12. Ministerstwo Handlu Wewnętrznego (Departament Zatrudnienia i Płac) udostępni Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, a zakłady pracy terenowym organom pomocy społecznej wgląd do tych sprawozdań.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. W. Zawadzki